

ÇİKOLATAYI KİM YİYECEK

Geçen gün amcam bize koca bir kutu çikolata getirmişti. Kutudaki çikolataların her biri, değişik renklerde parlak çikolata kâğıtlarına sarılıydı. Mmmh, sarı kâğıtlılar muzluydu, kırmızı kâğıtlılar fındıklı, beyaz kâğıtlılar hindis-tancevizli, yeşil kâğıtlılar da naneli...

Ablamla karşılıklı oturmuş, haksızlık olmasın diye ikimiz de aynı anda kutudan birer tane çikolata alıyor, sonra da, tadını çıkara çıkara yiyorduk.

Sonunda bir de baktık ki kutuda yalnızca bir tek çikolata kalmış. Hem de yeşil kâğıtlı olanlardan, yani benim en çok sevdiğimden...

Ablam:

– Hadi Onur, sayışalım. Önce kim çıkarsa o yesin, dedi ve parmağını bir bana bir kendine batıra batıra saymaya başladı hemen:

– Pisi - pisi - mavv - dedi,
Bir ka - şıkcık - yağğ - dedi,
Yağ ol - mazsa - bal ol - sun,
Senin - canın - sağ - ol - sun...

Daha sayışmayı tamamlamadan ben:

– Olmaz, diye atıldım. Çünkü ablam sayışmada çok ustadır. Bir oyun yapıp önce kendisini çıkarabilirdi.

– Peki, o zaman kura çekelim, dedi.

Kurada ya ona çıkarsa?.. Karşıma geçip güzelim naneli çikolatayı yediğini düşünmek bile istemiyordum. Bu yüzden gene:

– Olmaz, dedim.

– Off, dedi sıkıntıyla, peki Onur'cuğum, o zaman bıçakla ikiye keselim.

– Olmaz, dedim gene.

Yarıya bölünmüş minicik bir çikolatayı ne yapayım ben? Enfes naneli çikolatamın hepsini yemek istiyordum.

Ablam kızmaya başlamıştı:

– Eee, ne yapacağız öyleyse beyefendi? diye beni haşlamaya başlarken:

– Buldum! Saklamaca oynayalım, diye bağırdım. Oyun deyince ablamın da gözleri parlamıştı:

– Nasıl?

– Çikolatayı sen evde bir yere saklarsın. Ben bulursam ben yerim, bulamazsam sen yersin.

Çikolatayı nereye saklarsa saklasın, bulacağımdan o kadar emindim ki...

– Olur, dedi ablam, haydi banyoya gir, kapıyı kapat.

Banyoya girip kapıyı kapattım.

– Oldu mu?

– Dur, şimdi saklıyorum...

– Oldu muu?

– Acele etmesene...

– Oldu muuuu?!..

– Oldu, çık ara bakalım.

Doğrusu bu arama oyunu hoşuma gitmişti. Bir gizli polis gibi işe koyuldum. Önce salonda her yeri aradım. Sonra yatak odalarında bütün dolapları, çekmeceleri, yatakların altını, her yeri iyice gözden geçirdim. Daha sonra oturma odasındaki kitaplığın altını üstüne getirdim.

Girişteki ayakkabı dolabını, dolaptaki ayakkabıların içini bile bir bir aradım.

Nasılsa ben içerdeyken banyoya girip saklamış olamazdı. Geriye bir tek koridorla mutfak kalıyordu. Koridorda zaten aranacak hiçbir yer yoktu.

Mutfağı da iyice aradım. Buzdolabını, tabak ve bardak raflarını, çatal bıçak çekmecesini... Bir sandalyenin üstüne çıkıp bütün dolapların üstünü taradım. Fırını, boş tencerelerin içini bile tek tek gözden geçirdim. Ama yoktu işte, bulamıyordum.

Ablam, nereye gitsem arkamdan geliyor, kıs kıs gülerək:

– Yaklaştın, çok yaklaştın, diye beni şaşırtmaya çalışıyordu.

Artık iyice sinirlenmeye başlamıştım. Ne olursa olsun bulmalıydım. Yeniden aramaya koyuldum.

Evi baştan başa yeniden didik didik aradım. Nereye saklamıştı acaba? Giysi dolabına mı? Televizyonun arkasına mı? Eski oyuncak kutusuna mı? Ne olur ne olmaz, banyoya gidip kirli çamaşır sepetine ve çamaşır makinesinin içine bile baktım.

Artık ağlamak üzereydim. Ablamsa hâlâ gülüyordu. Tekrar mutfağı gittim. Ne de olsa

mutfakta daha çok dolap vardı. Birden çöp kutusuna takıldı gözüm.

– Buldum! Çöp kutusuna sakladın, değil mi? diye bağırdım.

Çöp kutusunda, daha önce yediğimiz çikolataların renk renk kâğıtları parlıyordu. Belki de onların arasındadır diye elimi daldırdım içine.

Ama yoktu, yoktu işte.

Sebze ve yemek artıklarına bulanana ellerimi yıkarken artık kendimi tutamadım, ağlamaya başladım.

– Bulamadım, bulamadım işte. Nereye sakladınsa sakladın, bana ne!.. İstemiyorum zaten. Otur kendin ye, istemiyorum işte!..

Doğrusu, çikolatayı yiyemediğim için değil, bulamadığım için, oyunda yenik düştüğüm için kızmıştım kendi kendime.

– Bulamadın, tamam mı? dedi ablam.

– Tamam, bulamadım, dedim.

– Bak ama sonra mızıkçılık etmek yok, çikolatayı ben yiyeceğim.

– Tamam dedik işte. Otur kendin ye de sivilcelerin daha çok çıksın.

– Zaten yedim, dedi ablam karnını gösterek, işte buraya, mideme saklamıştım onu.

– Nee?!.. Hayır! Haksızlık bu ama!.. diye haykırdım.

Yanıma geldi, yanağıma bir öpücük kondurdu.

– Özür dilerim, dedi, birden aklıma gelince komiklik olsun diye, düşünmeden yiyiverdim. Ama doğrusunu istersen cezamı da çektim. Aceleden öyle çabuk yuttum ki tadını bile alamadım çikolatanın. Yüzümde çıkacak olan sivilceler de cabası.

Daha sonra, annem eve geldiğinde cezamızı ikimiz birden çektik. Ev öyle bir dağılmıştı ki, işittiğimiz azarın yanı sıra ortalığı toplamak için birlikte epeyce uğraşmak zorunda kaldık.